

Blauwe mannen

Eindelijk waren we het er dan met elkaar over eens geworden: er zou een telefoon komen om alles veel sneller te doen gaan. Ik vulde een papier in en gisteren kwamen twee mannen met een wagentje, een dikke en een dunne. Ze droegen blauwe kielen en vroegen of het hier moest wezen. Wat mij betrof: wis en waarachtig. Ze deden een beetje korzelig, omdat het nog vroeg in de morgen was en toen ik probeerde een opgewektere stemming te veroorzaken, door over de gemakken van de telefoon uit te weiden, luisterden ze nauwelijks. 'U woont hier ongelukkig,' zei de dikke.

Hij keek nors om zich heen en betastte een oneffenheid op de muur.

'Dat is een dood buisje,' verklaarde hij.

'Ach,' riep ik medelijdend.

Ze trokken zich echter niet veel van mij aan, spuwden eens in het portaal en vertrokken maar weer. Eigenlijk dacht ik, dat ze naar huis waren om de tangen te halen, want dat hoor je wel eens over loodgieters, maar toen ik naar kantoor liep, vond ik die dikke helemaal aan het eind van de straat. Hij had een kuil gegraven, midden in de stoep en er een soort tentje bovenop gezet. Daar zat hij brutaalweg in.

'Mag u dat?' vroeg ik.

'Wij bennen van de telefoon,' zei de man.

'Ik woon anders daarginds helemaal,' sprak ik, want ik vreesde dat ze in de war waren.

'Ken je 'm pakken, Kees?' riep de dikke. Nu zag ik dat de ander ook in het tentje was. Hij zat helemaal in de grond met zijn bovenstuk.

[p. 154]

'Voorzichtig maar,' zei ik. Omdat niemand verder acht op mij sloeg, liep ik door.

's Middags vond ik het tweetal een eind verder in de straat. Daar hadden ze ook een gat gedolven en Kees was er helemaal in, om 'm te pakken.

'Is dat nu allemaal nodig?' riep ik. 'Jullie woelen de hele straat om.' De dikke antwoordde niet. Hij kroop ook in het gat. Het was een raar gezicht, die twee blauwe broeken.

Uit het raam zag ik de mannen nog twee kuilen graven, maar toen ik terugkwam van een boodschap, lagen ze languit in mijn portaal, waar ze ook iets hadden losgewrongen.

[p. 155]

[p. 156]

‘Wat doen jullie toch allemaal?’ zei ik. ‘Als het zoveel moeite is, heb ik net zo lief géén telefoon. Ik dacht, dat je die stop gewoon in de muur moest steken, maar jullie gaan overal graven en zagen.’

‘Kenje 'm doorsteken, Piet?’ vroeg de lange.

Ik legde m'n ei en het half pond boter op de kapstok.

‘Als jullie maar niks kapot maken,’ zei ik en liep naar binnen. Even later kwamen ze ook de kamer in en zagen onderzoekend in het rond. De dikke sloeg met de vlakke band op een kastje. ‘Daar gaan we doorheen,’ zei hij driftig.

Ik zat er neerslachtig bij en zag, hoe ze verschillende voorwerpen verzetten. Daarop wierpen zij zich als bij afspraak onder het buffet.

[p. 157]

‘Kan ik al opbellen?’ vroeg ik.

De dikke kwam even onder de kast vandaan.

‘Natuurlijk niet, er zit nog niet eens een draad aan vast,’ riep hij bars.

‘Nou, nou, ik vráág toch zeker maar,’ antwoordde ik, want die technische lui behandelen een mens altijd, of hij idioot is. Ze friemelden nog een uur. Toen was het zover: ze pakten hun bullen en reden de kar de straat uit.

Dadelijk hebben wij ons op de telefoon geworpen en allerlei kennissen opgebeld. Ook oude, schier vergeten ooms en vroegere burenen. ‘Dag oom, kunt u me verstaan?’ riep ik dan. Het was een heerlijke avond.

